Jesucrist, gran sacerdot per sempre

Text de l'Evangeli (*Lc* 22,14-20): I quan va ser l'hora, s'assegué a taula, i els apòstols amb ell. I els digué: «Amb un gran desig he desitjat menjar aquesta Pasqua amb vosaltres abans que jo pateixi. Perquè us dic: no la menjaré fins que es compleixi en el regne de Déu». I agafant un calze [i] fent la benedicció, digué: «Preneu-lo i distribuir-lo entre vosaltres. Perquè us dic: ja no beuré des d'ara del fruit del cep fins que vingui el regne de Déu». I prenent pa [i] fent la benedicció, el partí i els el donà, dient: «Això és el meu cos, que és donat per vosaltres. Feu això en commemoració meva». I de manera semblant feu amb el calze, després d'haver sopat, dient: «Aquest calze és la nova aliança en la meva sang, que és vessada per vosaltres».

«Amb un gran desig he desitjat menjar aquesta Pasqua amb vosaltres abans que jo pateixi»

Mn. Albert LLANES i Vives
(Queralbs, Girona, Espanya)

Avui, la litúrgia ens convida a endinsar-nos en el meravellós cor sacerdotal del Crist. D'aquí pocs dies, la litúrgia ens conduirà novament al cor de Jesús, però centrats en el seu caràcter sagrat. Avui, però, admirem el seu cor de pastor i salvador, que es desfà pel seu ramat, que no abandonarà mai. Un cor que manifesta "ànsia" pels seus, per nosaltres: «Amb un gran desig he desitjat menjar aquesta Pasqua amb vosaltres abans que jo pateixi» (Lc 22,15).

Aquest cor de sacerdot i pastor manifesta els seus sentiments, especialment, en la institució de l'Eucaristia. Comença el Sant Sopar en què el Senyor instituirà el sagrament del seu Cos i de la seva Sang, misteri de fe i d'amor. Sant Joan sintetitza amb una frase els sentiments que dominaven l'ànima de Jesús en aquell entranyable moment: «sabent Jesús que havia arribat la seva hora (...), havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a la fi» (Jn 13,1).

Fins al final!, fins a l'extrem! Una sol·licitud que el condueix a donar-ho tot a tots per a restar sempre al costat de tots. El seu amor no es limita als Apòstols, sinó que pensa en tots els homes. L'Eucaristia serà l'instrument que permetrà Jesús consolar-nos "en tot lloc i en tot moment". Ell havia parlat d'enviar-nos un "altre" consolador, un "altre" defensor. Parla d'un "altre", perquè Ell mateix —Jesús-Eucaristia— és el nostre primer consolador.

El compliment de la voluntat del Pare obliga Jesús a separar-se dels seus, però el seu amor l'impulsa a romandre amb ells, el mou a instituir l'Eucaristia, en la qual resta realment present. «Considereu —escriu

sant Josepmaria— l'experiència, tan humana, del comiat de dues persones que s'estimen (...). El seu afany seria de continuar sense separar-se, i no poden (...). El que nosaltres no podem fer, pot fer-ho el Senyor. Jesucrist, perfecte Déu i perfecte Home, (...) resta Ell mateix. Anirà al Pare, però romandrà amb els homes». Repetim amb el salmista: «Quantes meravelles heu fet a favor nostre, Déu incomparable!» (Sl 40,6).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «L'amor de la Trinitat envers els homes fa que, de la presència de Crist en l'Eucaristia, neixin per a l'Església i per a la humanitat totes les gràcies» (Sant Josepmaria)

- «El cos esquinçat i la sang vessada del Crist, és a dir la seva llibertat lliurada, s'han convertit pels signes eucarístics en la nova font de la llibertat redimida dels homes» (Benet XVI)

- «Jesús va expressar d'una manera suprema l'ofrena lliure d'Ell mateix quan sopà amb els dotze apòstols (...). La vetlla de la seva passió, quan encara era lliure, Jesús va sopar per darrera vegada amb els apòstols, i d'aquest sopar en va fer el memorial del seu oferiment voluntari al Pare, per la salvació dels homes» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 610)